

lunde rigelig Tilgang af dygtige, især yngre Kræfter, er, at der gives en, omend ringe, omend indskrænket Kreds af Embeder, som de, der hellige sig denne Karriere, kunne være sikre paa ville staa aabne for dem. Som det høje Ting vil se, kan man imidlertid efter Loven af 1896 aldeles ikke være sikker paa noget som helst. Forholdet er det, at saa snart et af de Embeder, der beklædes af en lønnet Konsul eller Vicekonsul, bliver ledigt, skal man atter henvende sig til den lovgivende Magt med Forespørgsel, om vedkommende Konsulat for Fremtiden skal beklædes paa samme Maade, eller om det skal beklædes med en ulønnet Konsul. Det medfører, at man, naar unge Mænd, der have Lyst til at gaa denne Vej, forespørge, hvor vidt her er nogen Fremtidsmulighed for dem, hvor vidt det er klogt og forsvarligt, at de hellige sig dertil, ubetinget maa fraraade dem det. Jeg taler her ikke blot ud fra en rent teoretisk Opfattelse, men ud fra en allerede rig praktisk Erfaring. Jeg kan ikke sige, at der mangler Andragere, som ønske at komme i Betragtning ved Besættelsen af de lønede Konsulater, men derimod tør jeg sige, at der aldeles mangler en Række af kvalificerede Andragere. Der indkommer vistnok i Hundredvis af Ansøgninger om Konsulatsposterne, men deraf hidrører en stor Mængde fra Folk — yderst respektable i øvrigt — som baade efter deres Alder og den Maade, hvorpaa de have lidt Skibbrud i Livet, ingenlunde ville egne sig til at varetage Danmarks kommercielle Interesser paa fremmede Pladser. Denne Mangel bliver afhjulpen ved det Forslag, som jeg her har den Ære at fremlægge, og som gaar ud paa, at „ved indtrædende Ledighed kunne Posterne som Generalkonsul, Konsul eller Vicekonsul paa de Pladser, der nævnes i Lov Nr. 12 af 31. Januar 1896 § 1, besættes saaledes som de før Ledigheden have været besatte, og for lønede Posters Vedkommende med uforandrede Lønningsvilkår, alt dog kun for saa vidt der ikke ved særlig Lov eller ved Finansloven er truffet anden Bestemmelse.“ Det, som der herved vil opnaas, er, at Institutionen faar en sikker Fod at staa paa. Man vil for Fremtiden kunne henpege paa, at der haves en vis Række af Embeder, og at de kunne ventes ved Ledighed atter at ville blive besatte med lønede Konsulater, saaledes som Tilfældet hidtil har været. Man kan endvidere vente, at de nuværende meget lange Vakancer ville, om ikke fuldstændig bortfalde — det er umuligt, navnlig naar

det er fjerntliggende Pladser, der skulle besættes — saa dog forkortes meget betydeligt. Idet jeg har troet at turde gaa ud fra, at disse Betragtninger ville finde Billigelse hos den lovgivende Magt, har jeg tilladt mig at fremlægge dette Forslag, og jeg vil endnu kun, idet jeg paa det bedste anbefaler det, bemærke, at det vilde være ønskeligt, netop fordi flere Pladser for Øjeblikket ere ledige, om det kunde fremmes saa hurtigt som muligt.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

I Henhold til den højtærede Ministers Bemærkninger vil denne Sag blive sat til første Behandling i Tingets næste Møde paa Onsdag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillægspension til forhenværende konstateret Chef for 5te Uskrivningskreds Kommandør L. A. Mourier.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 35—36)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Formanden: Justitsministeren har bedt undskylde, at han er hindret i at være til Stede i Tinget i Øjeblikket, men den højtærede Konseilspræsident vil paa hans Vegne tage Ordet.

Konseilspræsidenten (Deuntzer): Jeg skal blot ganske kortelig paa Justitsministerens Vegne bemærke, at Lovforslaget er affattet i Overensstemmelse med de sædvanlige Regler. Jeg skal hermed paa det bedste anbefale det til det høje Ting.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tilskud til „de fattiges Kasser“.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2949 ff.)